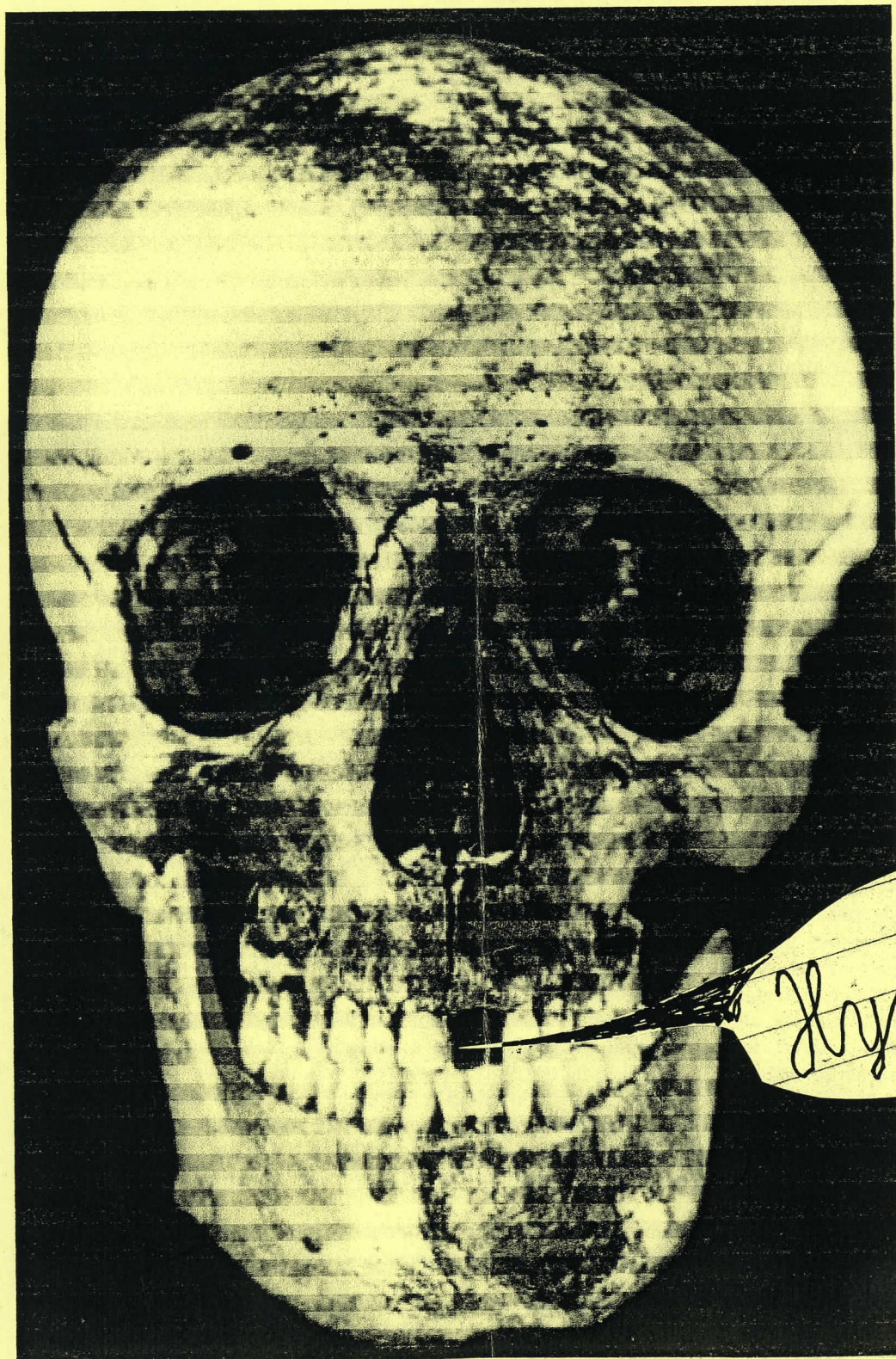

23. června

slabé číslo

49 WP

Deník

Hynku!

V nezaviděnlivé pozici moderátora sólových vystoupení WP v doslova rozpáleném Národním domě působí i letos Dušan Utinek. Po letech, s nimiž je spojen s tímto festivalem, by se mu mohlo bezmála přezdívat „Ing. poezie.“ V civilu je ale Dušan Utinek vlastně „Ing. lesů, vod a strání.“

Jste laureátem mnoha recitačních soutěží, dlouhá léta jste se účastnil jako sólista i Wolkrova Prostějova. Jak jste se dostal k moderování?

- V podstatě když jsem přestal soutěžit, to bylo v roce 1990, začal jsem hned moderovat. Pak jsem si vlastně ještě dvakrát odskočil v roce 1992 a 1996, přičemž v r. 1996 jsem dokonce odmoderoval první dvě kategorie a ve třetí stihl ještě i soutěžit.

Také si vzpomínám, že jste před lety moderoval závěrečný večer ve Valašském Meziříčí...

- To bylo výjimečné, byl jsem tam spíš jako takový tajemník poroty.

V roce 1998 jste se také účastnil projektu jazzové sekce, kdy se čtyři dny nonstop četli Lawrence Ferlinghetti. Věnujete se ještě aktivně recitaci?

- Když to jde tak ano. Nemyslím si, že jsem ve výslužbě. V poslední době mám díky rodinným povinnostem trochu pauzu, ale takových už bylo. Každý rok na přelomu září a října pořádám u nás doma sešlost, na kterou vždy pozvu asi patnáct kamarádů. Letos by se měl uskutečnit už osmý ročník tohoto soukromého mini-festivalu poezie.

Před jménem máte titul Ing. a za ním PhD. Co děláte v civilu? Ing. poezie to asi nebude, že?

- Jsem jednatelem městských lesů v Moravském Krumlově. Bydlím doslova na samotě u lesa. Vlastně jsem takový „home-lesák.“

To musíte mít k přírodě blízko. Neměl jste někdy chuť podniknout podobné putování jako kdysi podnikal K. H. Mácha?

- Před šesti lety jsem byl na rehabilitačním lázeňském pobytu v Luhačovicích a tamní doktorka mi řekla, že bych měl daleko více chodit na zdravotní procházky do přírody... Já ale chodím v práci celý den a k tomu po lese!

Takže dneska jsem spíš rád, když si doma sednu. Je to něco jiného, než když jsem měl sedavé zaměstnání.

Mezi letošními sólisty se objevuje řada současných básníků - z domácí starší generace Žáček, Suchý, Rut, několikrát Wernisch, z mladší generace Kováčová nebo Pleska, ze zahraničních Cave nebo Welsh. Který z žijících autorů je váš oblíbený?

-To je asi tak. Když vám je dvacet, tak máte rád nějakou muziku a budete ji mít rád asi až do smrti. S poezií je to stejně. Mne silně zasáhla americká poezie 50. a 60. let a drží se mne dodnes, stejně jako Kainar nebo Skácel.

Naštěstí toho bylo napsáno tolik, že nehrozí, abych někdy čtenářsky strádal. Ze současných českých autorů mne oslovuje právě třeba Ivan Wernisch.

Tomáš T. Kůs

Sólisté 3. kategorie

Jaká byla letos III. kategorie recitátorů-sólistů? Těžko najít společného jmenovatele, její jednota byla snad jedine v tom, že se v ní na prostějovském pódiu představily pouze dívky a dámy. Jediný přihlášený muž se nedostavil. Ale rozhodně to nebyla skupina šedivá. Asi ji nejlépe vystihuje označení „různorodá, mnohobarevná“. Ani dramaturgii nelze jednoduše charakterizovat – od nepřiliš známých textů (Hanna Krallová, Nick Cave), které ovšem vždy nedokázaly přesvědčit, se rozpínala až k české klasice. A jestliže velice silně způsobil úryvek z Vančurovy Markéty Lazarové a Čapkův apokryf Marta a Maria v podání Jany Trojanové z Chrudimi, humor Hálkova textu Manžel dobrák se královéhradecké Martině Erbové resuscitovat moc nepodařilo. Sympatická Monika Bryšová z Plzně si zvolila dva provokativně pesimistické texty, ke kterým se nejspíš rozhodla nepostavit deklarativně, ale s intelektuálními pochybnostmi, s nimiž se ovšem nedokázala přesvědčivě prosadit ani v básni – oslavě rezignace Nikanona Parry Antilazar, ani v Luciferovi Jiřího Karáska ze Lvovic. Ale díky za ty dva přednesy, byly čestným zápasem a bylo vzrušující ho sledovat. Další zkušená recitátorka Barbora Chybová ze Svitav si také zvolila náročné úkoly – v prvním kole to byla psychicky i pro výstavbu výkonu těžká montáž z poezie Sylvie Fischerové, v druhém Bernhardova úsměvně podivná próza Je to komedie? Je to tragédie? Barboře se ovšem tentokrát podařilo spíš zprostředkovat tříšť pocitů než přesvědčit výstavbou celku. Jenže ve zmíněných případech už byla sympatická sama náročnost úkolů a zřetelné směřování k tomu poctivě se s nimi vyrovnat. Za porotu musím přiznat, že nám tato snaha byla sympatičtější než volba nenáročných drobníček, snad vhodných pro mladistvé pokusy, ale ne pro nejstarší věkovou kategorii na WP. I když... není drobníčka jako drobníčka: byla radost sledovat, jak skvělému srovnání českého a německého živlu inspirovalo Zdenku Sokolíčkovou Morgensternovo čtyřverší či jak barvitě dokázala Ivana Lubinová konkretizovat trojici drobných Wernischových veršů. Zázitkem byla i Wernischova prozaická Líná kachna v podání Jany Machalíkové. Jestliže jmenované tři výkony byly opřeny o nápadité využití mimojazykových prostředků – pohybu, gest i mimiky, Lada Austová se v přednesu textů mnohokrát slyšených – Puškinova Taťanina dopisu z Evžena Oněgina a Skácelova Modrého ptáka - zabodovala přesným poznáním a citlivým zpracováním textů a vlastní upřímností.

Jménem celé poroty děkuji všem recitátorkám této kategorie, byť se jim třeba při jejich vystoupení nevedlo tak, jak si představovaly. Jsme přesvědčeni, že účast na Wolkrově Prostějově přesto pro ně bude inspirací a zážitkem nejen tohoto léta.

Za porotu III. kategorie Vítězslava Šrámková

Solisté 2. kategorie

Ve II. kategorii vystoupilo letos místo 27 recitátorů „jen“ recitátorů 23. Vzhledem k teplotě v sále bylo toto číslo plně dostačující. Opět převažovalo něžné pohlaví, které ovšem volilo v několika případech „pánskou“ dramaturgii - John Lennon, Woody Allen... Ve složení dramaturgie letos významně převažovaly texty Ivana Wernische v mnoha podobách. Lépe či hůře ztvárněných. Je k zamyšlení, zda tento výběr byl ovlivněn obsahem těchto textů či pouze jejich rozsahem.

Potěšující je, že soutěžící se většinou snažili vybrat si texty do obou kol zcela odlišné, ale problémem zůstává jejich přístup k nim. Jako by si recitátoři neuvědomovali, že nad každým textem musí uvažovat ve stylu daného autora. U mnoha soutěžících se objevoval trend přizpůsobit si autora ke stylu svému. I letos nastal stejný problém, jako v ročnících předchozích... až moc často jsme si po recitátorově výkonu kladli otázku: Proč právě tento text a tímto způsobem? Ví o čem hovoří? Bohužel to v mnoha případech přednesu vypadalo, že si tyto otázky pokládáme pouze my a ne přednášející sám, a to již při samotném výběru textu i během práce nad ním.

Ve složení recitátorů této kategorie se dal vyzorovat rozdíl úrovně soutěže v jednotlivých krajích. Objevily se i výkony, které by, dle našeho soudu, při větší konkurenci v kraji, neměly šanci probojovat se až sem.

Vyrovnaných výkonů v obou kolech bylo také poskrovnu, dá se říci, že pouze oba laureáti splnili tuto podmínku - při zachování rozmanitosti výběru a přístupu k textu.

Je pravdou, že se letos v malém počtu objevovaly takzvané „berličky“ recitátorů, tedy jakési náhražky vnitřního zaujetí vnějškovými prostředky, jako jsou gesta, rekvizity, kostýmy a podobně. To nás velice mile překvapilo, stejně jako veliký zájem o hodnotící seminář, kde nás soutěžící zaskočili svou dochvilností a nadšením pro věc, i přes velice brzkou hodinu a po tolika bujarých chvílích prožitých v těch horkých -teplotně i sportovně- dnech právě končícího festivalu.

Za porotů II. kategorie Apolena Veldová

3

Solisté 1. kategorie

V I. kategorii se objevilo mnoho nových tváří, několik výrazných individualit. Některé projevy byly ještě poplatné dětským soutěžím, ale několik z nich bylo už velmi zajímavých a originálních. Technické nedostatky však zpravidla nedovolily interpretům využít všech možností moderního uměleckého přednesu. Bude nutno individuálně pracovat na dikci, posazení hlasu, prostředcích nonverbální komunikace. V první řadě je však nutno důkladně promyslet výběr textu tak, aby vyhovoval této věkové skupině. V prozaických textech často absentoval postoj vypravěče (na úkor dialogu postav), který by epickému vyprávění dal klíč ke sdělení.

za porotu I. kategorie Zdeňka Sajfertová

Jesličky: Okna

moc se mi to líbilo, protože jsem mu rozuměl

bylo to perfektní

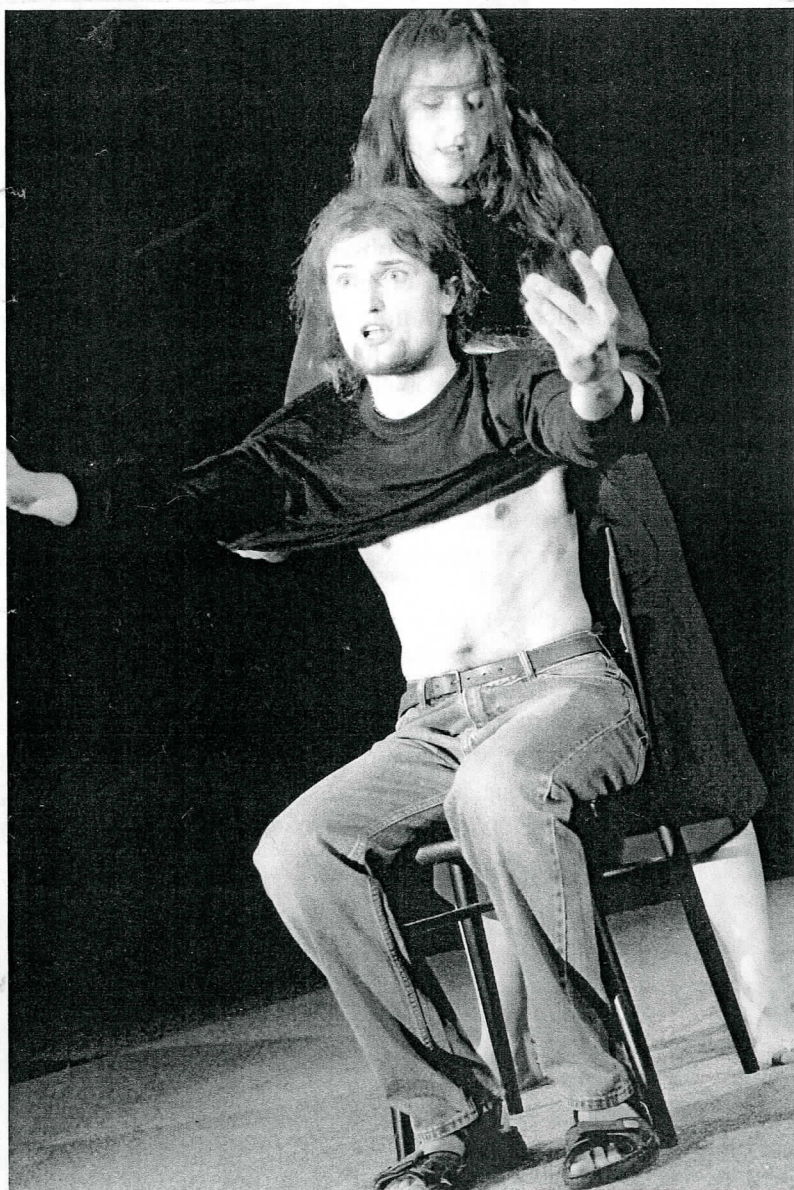
vtipný, byla to show

bylo to dobrý, byly tam fůry a nepochopila jsem děj

líbilo, přímo úžasné

kdyby tak všechny mohla režírovat Ema Zámečnicková

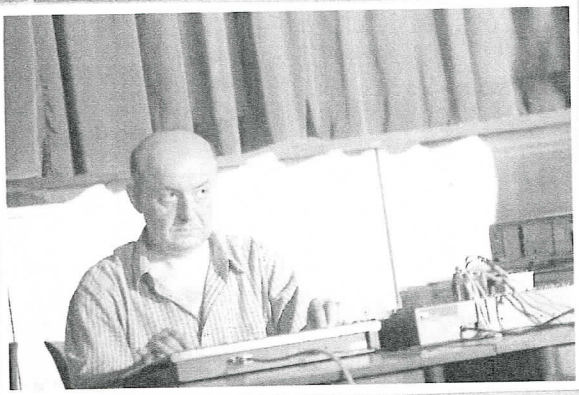
4

Svěží a velice komunikativní inscenace, esenciálně navazující na průlomovou dobu „malých forem“ - koneckonců pantomima, pohybové kreativní improvizace, ale především humor, neprvoplánový, zručně jevištně stylizovaný a co hlavně - autorský! I když nepochybuji, že za tvarem inscenace skrývají se týdny, měsíce a možná i roky soustředěného úsilí, výsledný dojem z předvedených Oken je takový, že divák zažívá atmosféru inscenace „in statu nascendi“, ve stavu zrodu... Za vrcholy považuji „přednáškovou etudu“ a „díleenské dialogy“, jak jsem si je nazval - ale ty mohly vyniknout také díky výborně komponovanému kontextu..., v němž každá persona má své nezaměnitelné místo ... Orfovská „znělka“ metaforicky navozuje několikavrstevné vřazení tohoto díla do dějin lidské komunikace obecně, v jakékoli době a za jakéhokoli řadu, a přece vnořené i do času této zapeklitě svět zasahující globalizace...

Mírek Kovařík

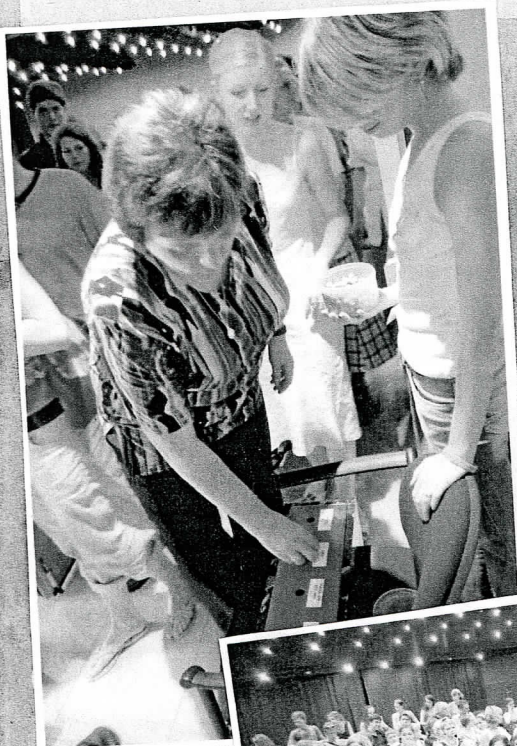
→ Korynět Melka

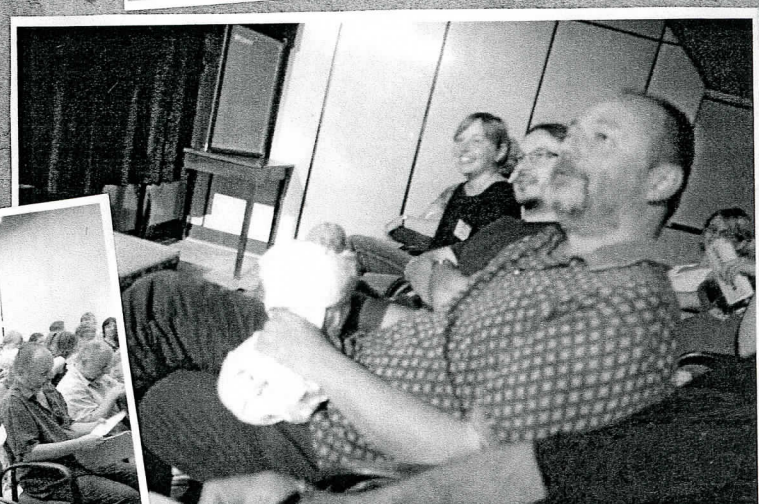
KP 3
UN 509271
K21 5.30

Pirras
Jerman
+
Veldora

↑ Jona Veldora
↓ Herman
mich Veldora

maruk Pirras ↑
ryhled is redakce ↓

Brzak
+ Korynět

↑ Herman
↓ Herman

Divadla poesie

WJ 2006,
Hlavní

cena
→
porody

s nominací
na Jihočeský
Kronos

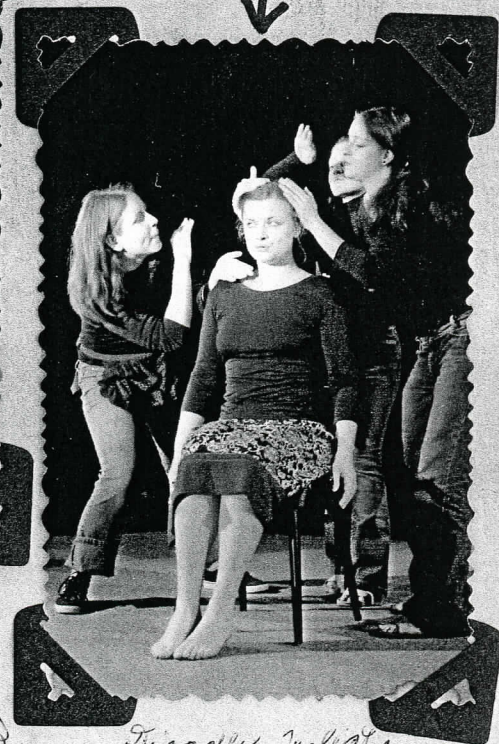
Čestné uznání ↓

Divadlo Jesličky, ZUŠ Ma. Hřešíně, Hradec Králové
"Okna"

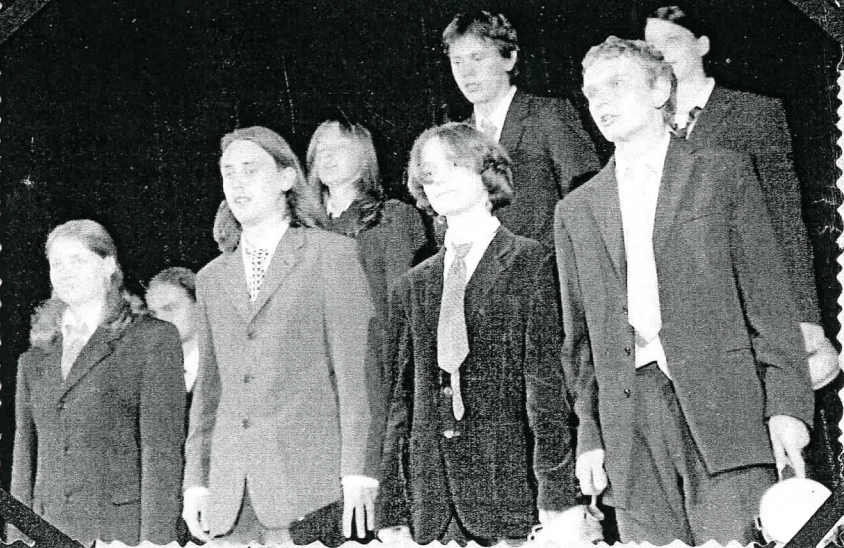
Cena diváka

Soubor Hop Hop, ZUŠ Ostrov
"V bludišti mého srdce"

Divadlo Jesličky
"Okna"

Dramatický kroužek
"Majoor, Babovine"
"Majoor, Babovine"

Čestné uznání
WJ 2006

Laureáti 2006

Čestná uznání

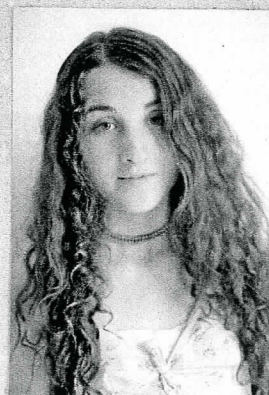
Radka Šimáčková

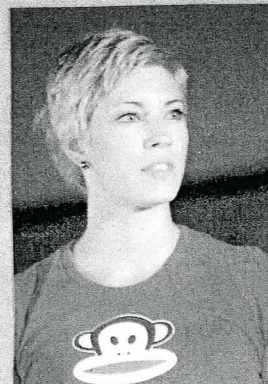
Jana Křiváková - 3. kategorie

Jan Jeleinský - 1. kategorie

Lucie Pícková

Adéla Petráková - 2. kategorie

Jana Džijonová

Šárka Čudlová

Jana Machalická

3. kategorie

Jana Marie Mazureková

Jarmal Romyška

2. kategorie

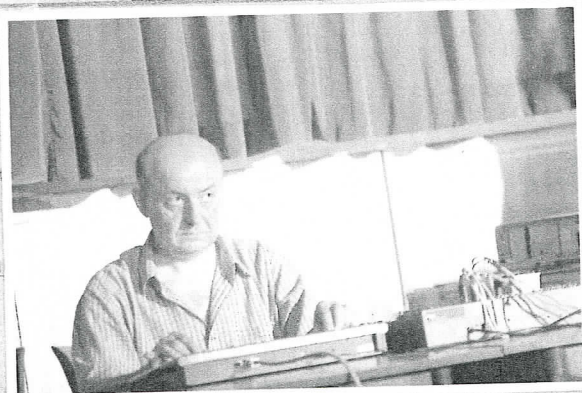
Anna Šosová

1. kategorie

Solisté:

Raynick Melka

K21 5.50

UN 586271

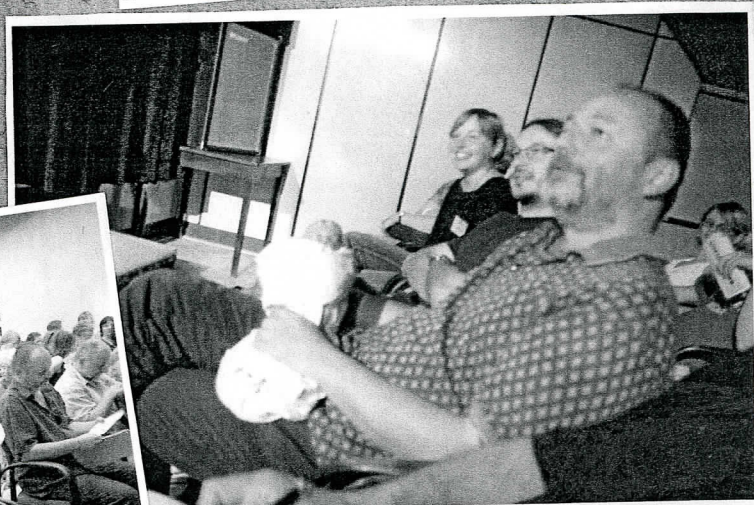
KP 3

Pirras
Jerman
+
Veldora

Jana
↓
Pam
↑
Mick
↓
Pam

Mark
↑
pyhled
↓
redakce

Orsaki
+
Alfons

Tririus: Jistý počes rozhovorů

Alexandr Vveděnskij- jenž se již v 30. podpisoval jako „auto-rita absurdity“ a byl považován svými druhy za „přirozeného filozofa“, ze strany stalinistické propagandy ovšem za jednoho z nebezpečných „reakčních žonglérů“, platí plným právem za autora, jehož „nesmysly má smysl připomínat, protože mají smysl...“. Už jen proto, že se u nás častěji vyskytuje spíše ve stínu svého známějšího druha Daniila Charmse. Na rozdíl od něho je totiž o poznání lapidárnější, jeho heslem bylo !Važ si chudého jazyka!“ a přitom jaksi filozoficky radikálnější a sarkastičtější – „Mám silný pocit nesmyslnosti světa a rozštěpenosti času“. Prostě platí, že Vveděnskij je prorokem absurdity zdaleka ne jen ruské literatury. Že také aktéři československého Triria jsou onou magií Vveděnského přitahování a základní klíč k ní našli, není třeba pochybovat. Co možná místy oslabovalo celkové působení inscenace byly spíše detaily, jistá znaková neúplnost a malé výpadky stylu. Ale vedle nich se soubor blýskl celou řadou trefných a režijních i scénografických nápadů (např. metaforické využití jinak „ruské“ dekorativní rekvizity – sklenek s vodkou, hudby apod.). Co by ovšem mohlo být poněkud více ctěno, to je forma textu, např. jeho stavba, refrény a hra se slovy. Určitě by tím jejich temperamentní, groteskně stylizované herectví jenom získalo na pevnosti tvaru. Ale celkově: inspirované a nepřehlédnutelné představení přehlídky.

Jan Roubal

Úplně super, vůbec jsem se nenudil.

smíšené... líbilo se mi to, co se týče výpravy a zpracování. bylo to pochopitelné.

Líbilo se mi to, jak to bylo zpracované, ale nepochopil jsem to

Poctivá ruská facka.

Mě se to líbilo úplně nejvíc.

Nakon Tyjálu: Úsvit andělů

Už je to jasné, jsem smolařem poroty tohoto ročníku festivalu. Opět píšu o inscenaci autora, jehož uvedení vítám, ale provedení pochválit nemohu.

Vratislav Effenberger patří k autorům, na nichž se minulý režim krutě podepsal, a už proto je dobře, že je znovu „objevován“ a uváděn - dodnes s vděčností vzpomínám na Vzpouru sládků z produkce Zamračených dětí na jednom z minulých ročníků WP. Jeden z tehdejších účinkujících, Petr Soumar, je v případě Úsvitu andělů režisérem.

Tématem je láska, tentokrát ve své podobě mezi lidmi nejrozšířenější, mezi mužem a ženou. Nevím, zda jsem záměr pochopil správně, ale vyčetl jsem snahu o postižení vztahů, setkávání, prolínání i protikladů mužského a ženského světa. Žena je jednou lovenou zvěří, jindy svůdkyní, natřásající své půvaby, později jen trpěnou osobou, protože žádná láska není věčná. Zrcadlově k tomu se mění pozice muže. Typově jsou obsazení představitelé přesní - lepá děva a švarný jinoch - co si přát víc? Jenže co oběma příroda nadělila na kráse, ubrala na hereckých schopnostech. Sumly, přeríkávání se, často prostá neschopnost říct svůj text tak, aby alespoň překonal bariéru doprovodné hudby. Režie - statická, bez nápadu, překvapení, humoru. Snaha o jakousi mši, snad čistou, snad krvavou, nejvíc bohužel nijakou. S Effenbergerovým textem se aranžmá scén vzácně potkává, častěji míjí a nejčastěji jde přímo proti němu. Text o voze, režisér a herci o hospodářském zvířetství. A kam se poděl autorův jiskřivý, ironický humor?

Raději chválím, věřte nebo ne, ale nelze. Snad příště...

Marek Pivovar

Trápila jsem se.

K smíchu, smála jsem se od začátku do konce

kýč jako bič

nad jejich síly

strašně super, vzalo mě to za srdce

strašně disharmonické

dlouhé, krvavé

Mezi mnou a mnou

Tož ja! Mezi mnou a mnou, bylo to tu pěkné, jen s tím zápisem o štěňátkách sem si trochu zavařil. Jakmile to číslo vyšlo, stačilo vyjít z kanceláře na chodbu a člověk kolem sebe slyší samé „ňafí, ňaf, haf, haaaf, haaaaaf“. Bylo to tu, až na to vedro, tedy pěkné. Stačil jsem tu být za redaktora, básníka, idola i blbce. I když jsem v divadle každý týden, tak teda amatérské divadlo nijak zvlášť nesleduji, ale zas mi tolik nevadilo, že když už jsem se navzdory nelidským podmínkám vypravil na nějaké to představení, nebyla to právě ideální volba. Na diskuse jsem toho taky moc nenachodil, protože mám doma herečku a rozebírání představení mám víc než máslo na hlavě. Ani mi nevadilo, že když zavřou opice, tak není kam jít. Ani ty opice. Ani ten každodenní nonstop v Avionu mi nevadil. A místní gastronomické zážitky mne (až na guláš v Děsi) bez falše nadchly. Prostějove, duho moje, dome můj, poezie, budeš mi chybět. Pro tebe, Prostějove:

odpovědi

*v mém domě jehož ploty
jsou obrostlé slovy*

*v mém domě z ostružiní
zahrada*

v mém domě

*...do zdi! jako lasička
do štěrbin
se zimnicí budeš-li
cloumat tím trupem
vydírat zítřky
co nepovím dnes
nepovím už nikdy
už nikdy rozumíš?*

*a láska jako mlčení
jediné
čemu lze přiřknout tvar*

p.s. ...a vážně jsem, ňaf, ňaf, dlouho neviděl tolik tíleček pohromadě. (Obsah nevyjímaje...)

Cižuji je

Co jsme zaslechli na poslední diskusi o představeních:

Okna

- Program je součástí inscenace. Podle něj se divák orientuje a může se do představení vnořit /MK/
- My jsme dospěli k tomu, že žánrově je to poetický kabaret./MK/
- To téma je uděláno velmi chytře /AZ/
- Já jsem to neviděla/divačka/ PLAČTE! /AB/

Jistý počet rozhovorů

- Byla tam triáda hereckého hrdinství, která má vzestupnou tendenci: 1. stupeň - dva protagonisté museli snášet nejprve facky a překonávali chuť jeden druhého se vrhnout a surově ho zmlátit pěstmi. To je *osobní statečnost*. 2. stupeň - herec vypil téměř celou láhev a protože nezačal ani blábolit, ani nedohrál pozvracen, soudím, že to musela být tak mrzká tekutina jako je voda. To už je *hrdinství*. 3. stupeň - Herci byli nuceni tak ušlechtilý nápoj jako je červené víno, nepolknou, ale vyprskat si jej na košile. A to už je *heroismus* /MP/

Úsvit andělů

- Po třiceti minutách jsem zjistil, že se mi to na pohled ještě pořád líbí /divák/

Odposlechnuto:

- to si troufám předpokládat, že možná taky víte...
- ted' několik anketních šťouchanců
- Ta myšlenka, že musíme nějak začít a nějak skončit, ta je logická. Ale nevím, jestli zrovna takhle.

K. H. M. ácha

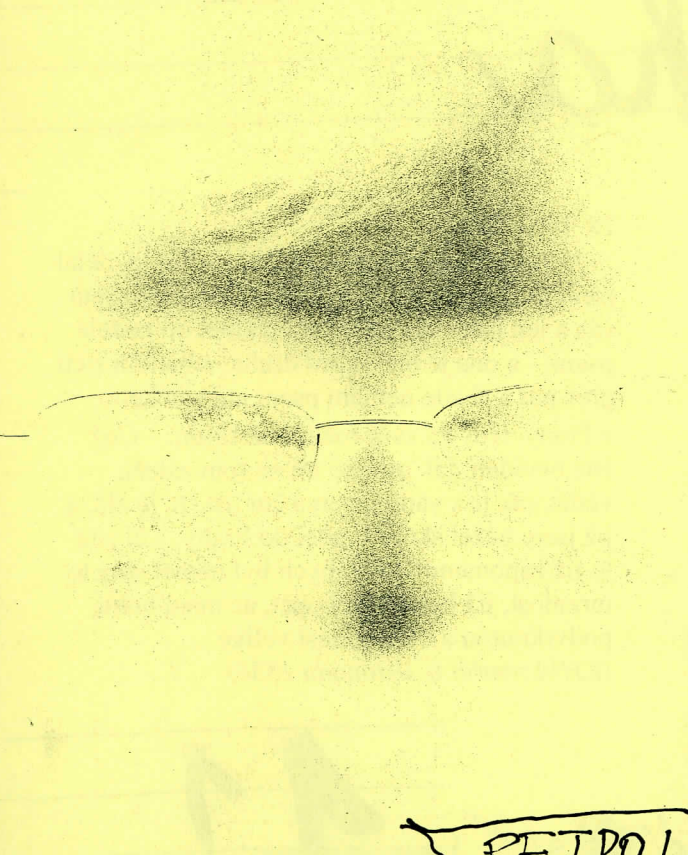
28. října 1836

... Já vás v Praze nechtěl strašit, jak mi je, dělal jsem se, jako by mi nebylo nic líto, šetřil jsem vás a jen jsem vás posílal, abych měl do neděle psaní; - a ona je teď skoro druhá, a bude-li třetí přes půl a já zde nemám psaní aneb někoho z Prahy, tedy za svůj rozum nestojím. - Což jste neviděli, jak mnoho mi na tom záleží, vědět, jak je s vámi?, sotva čtu list, že je zlé, a již jsem běžel skoro v noci do Prahy; a či jste to již zapomenuli? Kdybych byl neměl skrz to mrzutost, již bych běžel opět, ač mám nohu podvrknutou a bolesti dost veliké....
(KHM zemřel 6. listopadu 1836)

11

Nad dálkou temných hor poslední požár plál;
V hluboké ticho to měsíce vzešla zář,
Stříbrníci hlavy té ubledlou mrtvou tvář
I tichý pahorek, jenž v břehu vody stál.
Města jsou vzdálená co bílý v modrém mrak,
Přes ně v kraj daleký nesl se mrtvý zrak
V kraj, kde co dítě on - O krásný - krásný věk!
Daleko zanesl věk onen časů vztek,
Dlekoť jeho sen, umřelý jako stín,
Obraz co bílých měst u vody stopen klín,
Takt' jako zemřelých myšlenka poslední,
Tak jako jméno jich, pradávných bojů hluk,
Dávná severní zář, vyhaslé světlo s ní,
Zbortěné harfy tón, ztrhané struny zvuk,
Zašlého věku děj, umělé hvězdy svit,
Zašlé bludice pouť, mrtvé milenky cit,
Zapomenutý hrob, věčnosti skleslý byt.
Vyhasla ohně kouř, slitého zvonu hlas,
To jestiti' zemřelých krásný dětský čas.

K. H. M. áy

RENDO!

PETRO!

TOM TOME!

JARDO!